

Vojákův sirota

Sotva živ přichází z daleké krajiny,
snaže se vrátit zpět domů.
Vzdaluje se válce – bojů,
které jej krutě poznamenaly.
Bez hnáty je, a stejně po cestě dál jde.

Luna svítíc ve dne jej doprovází
po pěšině, jež nemá konce.
Utíká z dalšího prohraného vítězství
zpět domů za svou milou – svou milou a svým
potomkem, jediným dítětem.

Hladový i žízňivý jest, skoro mrtev,
ale stejně jde, silná vůle u něj jest.
Blíží se k lesu, kde potůček pramení.
Štěstím se rozzáří a běží bez nohy k prameni,
k potůčku záchrany.

„Hosana! Díky, Bože!“ zvolal,
ale Bůh na pomoc nepřispěchal.
Pramen to veliký, dva metry hluboký.
Vojín si oddechnout chtěl. Lehl si pod dub,
jenž kousek do kopce od vody jest.

Jako mrtev tam leží, zatím ještě spí.
On otočit se chtěl, ale jako sud
se do vody skutálel.
Z posledních sil se snaží,
ale bez nohy – už jemu není pomoci.

